Ч. 284. Середа 19 грудня 1901 (1 січня 1902). Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчерашне засіданє сойму розпочало ся о годині $10^{1}/_{4}$ рано. По відчитаню петиций і відосланю їх до дотичних комісий, п. Маршалок повідомив, що буджетова комісия уконституовала ся, вибираючи предсідателем Дунаєвского, его заступниками ґр. Ст. Баденіого і Давида Абрагамовича, а секретарями Леа і Пашковского.

З черги відчитано цілий ряд внесень і інтерпеляций, між тими внесенє дра Олесницкого, в справі львівского університету, і внесенє п. Барвіньского на основанє ґімназиї в Станиславові, дві інтерпеляциї дра Олесницкого, а то: 1) в справі перозписуваня виборів до ради громадскої в Городенці, і 2) в справі поладженя протестів виборчих і за довгого урядованя старих рад в громадах: Любінції, Хромогорб і Дідушичі великі пов. стрийского; Живачів, Серафинці пов. городеньского; Підвисока пов. снятиньского; Мишин пов. печеніжиньского; Худиківці пов. борщівского. Між иншими була інтерпеляция людовця Стапіньского до п. Намістника в справі заряджень против демонстраций за Вжеснію.

Перед приступленєм до порядку дневного зложив кн. Чарториский іменем польских послів декляpацию в справі вжесніньскій, якої вислухали всї посли стоячи. Кн. Чарториский, обговоривши події у Вжесни, напятнував поступованє пруских властий против Поляків, і заявив, що одинокою манїфестацією против такого поступованя повинно бути скріпленє польских сил до солїдарної борби. (Оплески).

З порядку дневного мотивував пос. Шаєр своє внесенє о обмеженє закона о іспитованих акушерках, доказуючи що іспитовані акушерки дорого беруть за свої візити, а хто не має чим заплатити, не може з них користати, і домагав ся щоби в наглих случаях чинности акушерскі вільно було сповняти селянкам, котрі мають в тім практику. — Внесенє відослано до Виділу краєвого яко комісиї.

Опісля ухвалено в третім читаню закон призволяючий радї повітовій в Дрогобичи побирати мито на повітовій дорозї Дрогобич-Борислав, раді пов. в Березові на дорозї Березів-Вавра і раді пов. в Тарнові на одній дорозї. — Против накладаня мит взагалї виступив пос. Гурик. — Майже цїлий дохід з мит лишає ся в кишени підприємця а на удержанє доріг в добрім станї мало що видає ся. Отже п. Гурик домагає ся, щоби над предложенями виділу краєвого в справі мит перейти до порядку дневного. — Внесенє Гурика підпер кс. Стояловский, а в обороні внесень Виділу краєвого став пос. Буйновский. В голосованю принято внесеня Виділу краєвого.

З черги приступлено до вибору членів Виділу краєвого і їх заступників.

Кс. Стояловский заявляє, що его сторонництво не возьме участи в голосованю, бо більшість соймова навіть не уважала за потрібне перед виборами порозуміти ся з его сторонництвом.

Членами Виділу краєвого вибрані: з куриї більших посілостий: Меч. Онишкевич; з куриї міст і палат торговельних Тад. Романович, з куриї менших посілостий: Мих. Глиджук, з цїлого сойму: Верещиньский, Пілят і Лясковский; заступниками членів Виділу краєвого вибрані: з куриї більших посілостий Ян Тшецєский, з куриї міст і палат торговельних Володисл. Яль, з куриї менших посілостий Октав Саля, а з цїлого сойму вибрані: Стан. Єнджейович і Сенковский а вибір третого заступника члена Виділу краєвого з цїлого сойму відложено до вечірного засїданя, бо в першім голосованю взяло участь лише 73 послів, отже не було потрібного числа послів.

По виборі членів Виділу краєвого, приступлено о 2-ій годині до провізориї буджетової.

По виборах референта ґр. Ст. Баденіого, перший забрав слово др. А. Могильницкий, говорив майже дві години. Бесіди его вислухав цїлий Сойм з великою увагою.

По тій промові зарядив пан Маршалок відрочене засїданя до вечера.

Вечірне засїданє розпочало ся о годині $8^{1}/_{4}$. По інтерпеляциях пп. Райского, Стапіньского і Романовича, розпочала ся дальша дискусия над буджетовою провізориєю. Посол др. Тад. Пілят в довшій промові полемізував з послом Могильницким в справі подій на львівскім університеті.

З черги промавляв против провізориї посол Стапиньский, обжаловуючи шляхту, що використовує своє становище в некористь инших верств населеня.

Відтак промавляв п. Король. Обговорював справи виборчі, домагав ся, аби власти університетскі уможливили поворот руским академикам на львівский університет і згадав о довгім необсадженю станиславівского епископства.

У відповіди на закиди опозицийних послів промовив п. Намістник ґр. Лев Пініньский. Заперечив рішучо закидови п. Могильницкого, немов би правив акцією на універси-

ПРОСТА ЛЮБОВНА ІСТОРИЯ.

(З англійского — М. Вількінс.)

Стояла з засуканими рукавами в кухни і мила начинє від сніданку. Серед користних обставин можна би було назвати еї худу, костисту стать стрункою і хорошою, еї марне подовгасте лице делїкатним; але при тій непомірности еї сили і тої роботи, яку мусїла виконати, під котрої тягаром еї виставі плечі нахиляли ся наперед, виглядала она зі своїм рідким білявим волосєм, з переду причесаним гладко і звязаним з заду в тісний узол, та зі своїми кінчастими ліктями і блїдим мов би чогось перепудженим лицем, рішучо погано.

Хтось задзвонив до дверий, і заким ще дівчина змогла отворити, показало ся розпалене, сердите лице в дверох від комори.

— Хто там, Салько?

— Не знаю, пані Кінґ.

— Чомуж не подивиш ся, ти лїниве сотворінє! Працї знаєш, що у мене руки повні масла.

Салька обтерла собі мокрі, червоні руки об фартушок і отворила двері. Якийсь високий чоловік, з тоненьким русявим вусом, станув перед нею.

— Добрий день! Може маєте на продаж які старі шмати?

— Зараз подивлю ся. — Сказавши то, побігла до комори і сказала своїй пани, що прийшов нохатник.

— Та не мав коли прийти, аж як-раз нинї, коли у мене повно роботи! У мене, що правда, єсть повно старого дрянтя, та й треба менї двох нових гладущиків на молоко.

А тимчасом стояв нохатник під дверми і чекав.

— Ви могли би були прийти иншим разом а не як-раз тогди, коли я масло роблю! — відозвала ся пані Кінґ до него.

— Та я можу зачекати, день довгий — відповів, той чоловік, увійшов до кухнї і сїв собі на столець, що стояв зараз коло дверий.

Коли пані Кінґ вийшла, придивляв ся нохатник дівчинї, що пильно помивала дальше.

— Може би Ви, панно, були так добрі і дали менї склянку води напити ся? — Салька налляла до сьвіжо вимитої склянки води із збанка, що стояв на столї, а коли нохатник випив і поставив склянку назад на столї, взяв він дівчину за нахилене наперед плече так, що она своїм перепудженим лицем мусїла обернути ся до него; цїла поблїдла, а з еї уст вирвав ся тихий крик.

— Чей же не будете мене бояти ся! — відозвав ся нохатник. — Я Вам, борони Боже, не хочу нїчого злого зробити. я лиш хотїв Вам близше придивити ся, бо я ще не видїв нїкого, хто би так зле і слабосильно виглядав, як Ви, моя бідненька.

Она здивована, видивила ся на него, і все ще не могла успокоїти ся, еї сині очи були запалені, повіки понапухали і почервонїли ся.

— Ви чогось плакали, правда?

Дївчина кивнула головою і сказала: Будьте ласкаві і дайте менї спокій.

— Ну, добре, але насамперед мусите менї дещо сказати, бо я дуже сумнїваю ся, чи Ваша панї добре обходить ся з Вами!

— Нї, нї, она не обходить ся зле зі мною, зовсїм нї!

— Та й нїколи Вас не сварить?

— Та часом і посварить!

— А нинї з рана може не сварила, що?

— Та сварила, бо я не могла борзо упорати ся з моєю роботою.

— А Ви-ж мусите працювати від самого досьвіта до пізної ночи?

— Ну так, треба видоїти корову, пошуровати, зварити їсти та й помити....

— А Ви тут вже давно служите?

— Пані Кінґ взяла мене ще малою до себе.

— А Ви все лиш працювали без відпочинку і сьвята не мали, не ходили нїколи на танець або на забаву як другі дївчата?

Она призадумала ся; стала розважати, чи із вдячности має замовчати правду, але що не могла рішити ся, то мовчала.

тетї в справі академиків, а навіть брав участь в засїданях сенату. Рускі академики допустили ся без сумніву тяжкої провини супротив своїх властий. Висказав бажанє, аби цїла суспільність, як руска так і польска стреміла до того, щоби руска молодїж і дальше образувала ся у львівскім університетї. Відтак збивав закиди пос. Сапиньского і Короля і заявив, що по переведених слїдствах показало ся, що при виборах власти не виступали всюди безсторонно. Вкінци замітив, що відносини национальні в нашім краю поправили ся, а були би ще лїпші, коли би праса, як польска так і руска, виступала менше пристрастно.

Промавляли ще пп. Стояловский і Ценский, а вкінци справоздавець буджету ґр. Ст. Бадені обговорюючи економічні відносини краю.

Вкінци по виборах членів до комісии податкових заявив п. Намістник гр. Пініньский, що з Найвисшого поручення закриває сойм.

О годині $2^1/_4$ в ночи пожелав п. маршалок краєвий послам Нового Року і замкнув засїданє.

Новинки.

Львів дня 31 го грудня 1901.

— **Вибір членів львівскої торговельно-промислової палати** на основі нового закона відбуде ся в першій половині марта 1902 р. На основі того закона істнувавша рада 26 с. м. розвязана, а установлене нею бюро виборче заняте тепер укладом лїст виборчих.

— **Фундация Скарбківска.** Адміністрацийна рада тої фундациї прелімінує на 1902 рік доходи на 606.789 К, а розходи на 605.914 К, так, що остає ся мала надвишка 875 К. Видатки на само удержанє сиріт і старцїв в Дроговижи обчислено на 194.226 К річно.

— **В справі дяківскої льотериї** подає о. Д. Танячкевич до відомости членів комітету тої льотериї: В цїли остаточного замкнення рахунків, сконстатованя фінансового висліду і оберненя того зиску на призначену цїль з дяківскої льотериї, відбуде ся засїданє комітету безпосередно по переведеню решти продажи невиграних предметів, с. є великого олїйного образу Воскресеня Лазаря, котрий становив головну виграну і лїтографічних історичних репродукций (а тих є висше півтора тисячі), котра тепер власне з цїлою енерґією довершає ся. Маю в Бозї надію, що се наступить в найблизшім часї, на кождий случай в протягу сїчня коло Богоявленьских сьвят. День, година і місце засїданя означить ся в поодиноких запрошенях.

— **Мужчина**, котрий онногди наслїдком сильного вибуху крови помер нагло в дому при ул. Багорого ч. 8, називав ся Тадей Мончиньский, і був практикантом концептовим Дирекциї скарбу, приділеним до інспекторату в Городку. В. п. Тадей Мончиньский числив лїт 32 і від 4 років нездужав на недугу грудну.

— **Нещасливий случай** зайшов онногди в лїсї в Козельниках під Львовом, власности монастиря оо. Францїсканів львівских. Тамошний лїсничий Яков Матис, маючи порученє від монастиря, аби селяни не ходили дорогою через лїс ведучою, побачивши онногди кількох селян переходячих тою дорогою, змірив до них рушницею, взиваючи до повороту. В невиясненний доси спосіб рушниця вистрілила, а набій поцїлив одну з ідучих женщин, котра впала на землю. Лїсничий побачивши, що стало ся і побоюючи ся грізної постави селян, втїк сейчас до Львова і зголосив ся в тутешній поліциї, звідки відослано его до арештів поліцийних. Чи згадана женщина впала трупом на місци, чи есть лиш ранена, доси не знати.

— **Незвичайно остра зима** настала в глубокій Росиї. З многих сторін доносять о великих морозах та снїгових метелицях. В Чистополи було онногди 30 степенів Реоміра ($37^1/_2$ степ. Цельзия) і дїтий звільнено від ходженя до школи. З Владивостока доносять, що вихор, який шалїв на Япаньскім мори (тайфун) нагнав до Владивостока так величезну масу снїгу, що цїле місто формально засипане. При 17 степенях морозу була ще й страшенна заметїль та богато людий замерзло. В Цицикарі на Манджурскій границї мороз доходив до 35 степ. Реом. ($43^3/_4$ степ. Цельзия) а при тім упав ще й глубокий снїг. Хінцї кажуть, що то кара Божа за то, що Москалї впали до їх краю і тепер не хотять звідтам уступити ся. В Саратові і Новгородї упав так великий снїг, що в обох тих містах треба було застановити на якийсь час всю комунїкацию.

— **Розміщенє войска.** В цьвітни надходячого року відійдуть зі Львова до Станїславова два баталїони 24 полку піхоти зі штабом а на їх місце прийдуть до Львова тамошні баталїони 95-го полку.

— **За 6 корон** Не дасть ся заперечити, що в людскім тїлї сидить иноді зьвірска душа. В Михальчах на Буковині рідна донька в спілцї зі своїм чоловіком убили матір за 6 корон. Стало ся то дня 23 с. м. Аксенїя Фалиш, теща Петра Кулинки мала невеличкий кусень ґрунту спільно зі своєю донькою Настею. Перед кількома днями продала Аксенїя трохи сїна за 6 корон і ті гроші задержала собі. Петро Кулинка і его жінка так розлютили ся за то на свою матір, що постановили єї убити і таки зараз то виконали. Коли Аксенїя Фалиш лягла спати, зять і донька заткали їй рот хусткою і задушили. На місце злочину приїхала онногди комісия з лїкарями драми Флїкером і Кобриньским, а убийники признали ся до злочину.

— **Вимордованє коршмарів.** В Завишни під Сокалем вимордовано сими днями в коршмі, що стоїть серед села, цїлу родину коршмаря Мойсея Дайчера, т. є. его жінку і 9-лїтню дочку. Тїла помордованих страшно змасакровані. Здає ся, що морд сповнено задля рабунку. До тепер увязнено трех підозрілих в тій справі селян.

— **За знахорство** — місяць арешту дістав знахор і ворожбит Іван Нестор, лїт 27, з Ропінної повіта турчаньского. Его арештовано в Східници, де він за вороженє дістав від Мартина Сабатовича 2 К. а від Франца Гобґарского вимантив за лїченє за помочию зашептуваня его хорої доньки 6 К. Суд повітовий в Дрогобичи заплатив ему за то ремесло по свому.

— **Огнї.** Дня 17 с. м. вибух огонь в Толщеві, львівского повіта і знищив 6 господарских будинків, вартости 9590 К. В огни попік ся син господаря Теодора Лещака і его перевезено до львівского шпиталя.

— **Анґлїйске бюро в Угерцях** під Стрием функционує вже від червня с. р. Там винанято стайнї, і доставцї копий для Анґлїйцїв спроваджують туда щоденно сотками конї, закуплені переважно в Росиї, сортують їх і висилають до полудневої Африки. До тепер мало туда перейти около 12.000 штук. Доставцї мають робити на тім не злий інтерес, бо

— А кількож Вам платять?

— Доляра на тиждень, від коли менї минуло вісїмнайцять лїт; давнїйше служила я лиш за страву та одїнє.

— А свояків у Вас нема ніяких?

— Менї здає ся, що я маю ще сестри і братів, але де они обертають ся, того не знаю; як наш тато помер, то ми розбрели ся по цїлім сьвітї; мене наймолодшу взяла пані Кінґ до себе.

Підчас тої розмови ходив похатник по хатї, а тепер станув коло Сальки. — Лишіть на хвильку тото помиванє та подивіть ся менї просто в очи і скажіть, що Ви думаєте о менї!

Она подивила ся на его веснянками вкрите лице з виставочими щоками, з честними синими очами, з русявим вусом а відтак нахилила ся знову над свій шафлик до помиваня. — Не знаю — сказала она заклопотана.

— Ну, добре; то подивіть ся крізь вікно — онтам, де в тїни дерева стоїть мій візок. Віз, кінь, цинова посудина, то все моє, я нікому за то й сотика не винен та ще й маю трохи покладного гроша. Та й у мене нема ніякої родини — ну — та й ось що хотів я Вас спитати:

— А що було би, як би Ви покинули отсе помиванє та й паню Кінґ разом з тим і присїли ся до мене на візок? Ви би на сїм божім сьвітї не мали ніякої иншої роботи, як лиш сидїти собі вигідно на возї та розглядати ся по широкім сьвітї; ніякої роботи, ніякої сварки, ніякого гарованя та муки — за тиждень ніхто би Вас не пізнав, та й Ви би самі себе не пізнали. Ну, щож Ви на то?

Тепер она дійстно перестала помивати і перелякана подивила ся на него.

— Я може й не такий, що міг би комусь сподобати ся, та й старший від Вас — менї вже й до сорок доходить — і вже раз був жонатий —; отже не можу жадати від Вас, щоби Ви мене зараз полюбили, але з часом таки може! Бо я би Вам нїколи й злого слова не сказав, стеріг би Вас завсїгди від всего злого, не дав би Вам бідувати — ну —?

Коли она все це мовчала, все ще недовірчиво дивила ся на него, похатник успокоений спитав єї: А може Ви маєте якого милого?

Она покивала головою, що нї і нараз почервоніла ся по самі уши.

— Ну, то рішайте ся, бо стара пані вийде незадовго.

Дівчина хоч зовсїм сьвіта не знала, бояла ся інстинктовно всего, що не було чисте і невинне, а хоч вже з уроди майже не мала сильної волї, була все-таки на сїй точцї відважна і енерґічна. Подивила ся на него, як би хотїла его виміркувати....

— Я — я не знаю, як Ви то гадаєте; я би не пішла за нікого в сьвітї, хоч би то був і сам король, як би я не знала, що він то честно думає.

Лице похатника почервоніло ся тепер так дуже, як перед тим у дївчини.

— Як би я не думав того честно, дитинко, то я був би пошукав собі якусь иншу, красшу, але я не думав о нічім, лиш таки, щоби з Вами оженити ся, щоби постарати ся для Вас о лїпше житє; я знаю, що вийло на Вас дуже несподївано і того за богато, хотіти, щоби дївчина повірила зовсїм якомусь чужому, але як би Ви таки зважили ся, то менї здає ся, що Ви би не пожалували того! Але тепер мусимо борзо рішити ся, бо она зараз вийде.

В той спосіб не говорив ще нїхто з бідною дївчиною, котра в простотї свого серця і сама на сьвітї бажала для себе якогось со-чувства і любови. Она глянула ще раз, як би виміркувати, на то честне, добродушне лице, котре в єї уяві не розбило ніякої злуди, бо она єї нїколи не мала.

Незвичайність сего засватаня не перепудила єї; в своїй не штучно придбаній простотї, що не знала ніякої формальности, понимала она лиш то, що слушне і справедливе. Она зачала вже кріпко вірити в то, що той чоловік честно думає, а з тою вірою, — бідне, жадне любови небожа природи! — з тою вірою відозвала ся і любов в єї серци.

Она спустила в долину заплакані очи, схилила головку — а жених зрозумів єї німу відповідь.

— Отже годиш ся на то, пристаєш на то! — відозвав ся він, а що она ще більше почервоніла ся і уста єї дрожали, то він витягнув руки, щоби пригорнути до себе свою паречену. Нараз відступив ся і опустив руки.— Нї, нї, ані твого малого пальця не доторкнув ся, доки аж не будеш моєю жінкою, аби-сь виділа, що я честно думаю. Але тепер ходи, дитинко, борзенько, бо она готова ще вийти!

— Тепер, таки зараз?

— Авжеж, чи хочеш ще може коровай печи? — засьміяв ся він. — Купимо собі его там в Дербі. Ходиж сховаю тебе під плахту на возї, відтак невинний як ягнятко залагоджу ще орудку з панею Кінґ, а відтак поїдемо ще кусень дороги, аж мине вже вся небезпечність, а тогди возьму тебе до себе, сядеш собі на переді коло мене та поїдемо до Дерби на наше весїлє.

— Коли бо — відозвала ся Салька боязько — она буде за мною шукати...

— Ти не журися, спусти ся лиш на мене; таже я би охотно був тебе засватав отверто, був би тебе таки в єї очах взяв до себе,

наші коні скуповують по 120—140 К., в Росиї платять по 60—80 рублів, а від Анґлійців беруть по 1200 К. за штуку. Транспорти йдуть через Загреб, де Анґлійці також мають наняті стайні.

Померли: Іван Шапковский, емерит. ц. к. радник висшого суду краєвого, у Львові, дня 30 грудня, в 63-ім році житя; — Юлія з Ковшевичів Калиговска, вдова по сьвященику, дня 28. с. м., в Жолдци.

— **В справі печатаня „Церковних напівів"**. Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатанє Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і єсть надія, що за 10 до 12 недїль дїло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишлеся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К. а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

— „Товариша" ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї" по цїнї 1 К.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 31 грудня. Кіченер доносить з Йоганесбурґа: Анґлійці забрані до неволї бурскої в битві під Кельфонтен вже випущені на волю.

Петербург 31 грудня. Мінїстер справ заграничних зложив князеви Чорногорскому візиту. Кн. Чорногори виїхав вже з Петербурга за границю.

Брукселя 31 грудня. Міжнародне бюро соціялїстичне ухвалило протест против ґерманізациї в Познаньщинї і против полудневоафриканьскої війни.

Відень 31 грудня. Долїшно-австрийский сойм відкрито вчера.

Градець 31 грудня. Стирийский сойм по ухваленю буджетової провізориї закрито.

Надіслане.

— (**Віденьске товариство огрійниці і добродійности**). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часї зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і приютулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманїтарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. мінїстерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

але она була би сварила ся, була би тебе ганьбила, а она вже досить тобі понадопікала ся, бідна дитинко! — Він отворив двері.

— Колиж я без капелюха! — відозвала ся Салька.

— Нічого не вадить, я тобі вже якийсь куплю, коби ми лиш в Дербі були.

— А я маю ще й трохи зложеного гроша...

— То возьми, буде на придане для тебе, але квап ся!

— Вже найвисша пора — відозвав ся він, коли она вернула з капелюхом і шалем та старою панчохою в руці, в котрій ховала свій заощадженний гріш. Він поміг їй як-раз ще в добру хвилю вилїзти на віз, бо ось в дверех від кухнї показала ся дійстно тота, котрої они боялн ся.

— Невжеж Ви хочете від'їзджати? — відозвала ся она гнївливо. — Таже Ви казали, що маєте досить часу і можете зачекати...

— Авжеж, що можу, але треба подивити ся до коня, він вже неспокійний, бо мухи єго тнуть.

— Тут маєте цїлу купу лахів — нехай Вам Салька поможе винести — а деж Салька подїла ся.

— Хто такий?

— Таже Салька, служниця, тота лїнива — мушу єї пошукати.

— Дайте спокій, пані Кінґ, я і сам дам собі раду з тими лахами, годі менї доти чекати, аж Ви відшукаєте служницю.

Звичайно довго тревало, аж пані Кінґ добила торгу з похатником, а нинї на диво все пішло дуже борзо, а торг мусів бути не злий, бо коли пані Кінґ зі своїми гладущиками на молоко та горшками вернула назад до кухнї, лице єї мало що не так само сьвітило ся, як тота чистенька цинова посудина.

Похатник лиснув батогом і поїхав. Доки їхали попри хати та обійстя, біг кінь жваво, аж коли доїхали до дороги в лїсї, де вже людий не було, задержав він коня і заглянув до воза.

— А що ти там, мала, порабляєш? — спитав він бліду дрожачу дівчину.

— Тут на сьвіжім воздусї зараз менї лекше стане.

Він поміг Сальцї сїсти на козел, а коли она так сиділа задумана коло него, він з жалем споглядав на єї витерте одїнє, на єї старий соломяний капелюх.

— Я тобі куплю шовкову весїльну сукню та й білий капелюх, скоро лиш приїдемо до Дербі. — А що она з вдячностию подивила ся на него, хотів він знову пригорнути єї до себе, але й зараз спустив руку і так їхали они мовчки, аж до цїли своєї подорожі.

Дербі було осередком торговлї для всїх доохрестних сїл, а в день торговиці, от як би й нинї, було тут повно селян, так, що тих двоє молодих зовсїм не звертали нїчиєї уваги на себе. Коли знайшли якусь гостинницю, де можна було коня і віз лишити безпечно, і коли они там записали ся до книги яко панї і пан Джек Русель, пішли на місто купувати весїльну сукню.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).